

عنوان مقاله:

شفابخشی در بیمارستان سبز

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی الگوی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

نقیسه محمدحسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده ی معماری و شهرسازی، موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی غیردولتی
سپهر اصفهان

مهدی محمودی کامل آباد - دکترای معماری، مدیر گروه معماری، دانشکده ی معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

شواهدی وجود دارد که محیط فیزیکی بیمارستان بر درک بیمار و خانواده او از ارایه خدمات پزشکی تاثیر می گذارد که با رضایتمندی از درمانگر، تمایل بازگشت به بیمارستان و توصیه محیط درمانی به دیگران ارزیابی شده است (هوتون و ریچاردسون 1995، 20). همچنین رضایتمندی کارکنان که با فاکتورهای رفاه، رضایت شغلی اندازه گیری شده است ارتباط مستقیمی با محیط فیزیکی دارد (فیلیپ، 1996، 11). بیمارستان به منزله یک فضای عمومی و در عین حال یک فضای خصوصی است که به درمان بیمار در آن پرداخته می شود. با توجه به اینکه درمان یک امر پویا در نظر گرفته شد پس بیمارستان هم هیچگاه به طور کامل ساخته نمی شود بلکه به علت روابط بین ساکنین آن (بیماران و کارکنان و ملاقات کنندگان) در تغییر است. با در نظر گرفتن تیوری های انسان شناسی که اینگولد در کتاب ادراک محیطی بیان کرده است می توان بیمارستان را اینگونه تعریف کرد: بیمارستان ساختاری نیست که در آن بیماری بوسیله خدمات پزشکی درمان شود بلکه مکانی است که به علت ارتباط بین مردم، تکنولوژی و امر پزشکی شکل می گیرد و مدام تغییر می کند (اینگولد، 2000). امروزه طراحی فضاهای درمانی، بیمارستان را به عنوان یک سیستم پیچیده تعاملی بین چند فضا به تصویر می کشد که از مقیاس کوچک (اتاق های معاینه) تا مقیاس اجتماعی و فضای قرارگیری بیمارستان شامل می گردد. ایده اصلی در اینجا این است که هر یک از نیازهای گروه های استفاده کننده از این فضاها به روند بهبود بیمار کمک کند و محیط را محیطی درمانگر گرداند (صالح نیا و دیگران، 2013، 15) و (آقاملایی، تیمور زارع، شهرام، پودات، عباس و کبریایی 2007، 11).

کلمات کلیدی:

پرسنل، بیمار، خانواده، بیمارستان سبز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/767535>

